

Det forventes, at miljøministerens beføjelse efter denne bestemmelse vil blive delegeret til de lokale miljøcentre under Miljøministeriet.

Til § 25

Bestemmelserne svarer til bestemmelserne i den gældende jordforureningslovs § 44. I lighed hermed foreslås der fastsat en pligt til retablering, når der meddeles påbud til en ansvarlig, som ikke har rådighed over ejendommen. I lighed hermed skal bestemmelsen forstås med den begrænsning, at der ikke vil kunne meddeles påbud, hvor et påbud vil udgøre en ekspropriation.

Til stk. 1

Efter bestemmelsen kan der meddeles påbud, uanset om påbudsadressaten har rådighed over ejendommen. Bestemmelsen tager sigte på tilfælde, hvor miljøskaden eller den overhængende fare for miljøskade ikke (kun) berører en ejendom eller ejendomme, som den eller de ansvarlige ejere eller på anden måde råder over.

Påbud, der udstedes i medfør af §§ 20, 22 og 23, jf. § 25, stk. 1, er dog betinget af, at der udstedes tålepåbud efter § 25, stk. 2, medmindre den, der ejer eller har anden råderet over den berørte ejendom, giver samtykke til den eller de ansvarliges adgang til ejendommen. Formålet hermed er at sikre, at den, der modtager et påbud efter forslaget §§ 20, 22 og 23 har rådighed over påbuddets genstand.

Til stk. 2

Det følger af bestemmelsen i stk. 2, at miljøministeren kan påbyde grundejeren eller anden rådighedshaver at tåle, at de ansvarlige iværksætter undersøgelser eller forebyggende eller afhjælpende foranstaltninger på ejendommen. Eksempelvis vil en ejer eller en lejer kunne påbydes at tåle sådanne foranstaltninger, selv om foranstaltninger vil kunne genere den virksomhed, der udøves på ejendommen.

Da lovforslagets beskyttelsesinteresser også omfatter situationer, hvor miljøskaden ikke udgør nogen trussel mod andre (almenvællet) end ejeren selv, er bestemmelsen ensbetydende med, at ejeren kan tvinges til at afgive rådighed af hensyn til egen sundhed.

Adgangen til at udstede påbud skal administreres i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper og grundsætninger, herunder proportionalitetsprincippet. Det må antages, at omfanget af de eventuelle omkostninger for grundejere eller rettighedshavere i nogle tilfælde afhænger af, hvornår foranstaltninger efter loven gennemføres. Dette kan

medføre, at påbudte foranstaltninger forudsættes gennemført på det tidspunkt, hvor de økonomiske omkostninger for grundejeren eller rettighedshavere må forventes at være mindst mulige.

Formålet med stk. 2 er at sikre, at en ejer eller bruger ikke kan forhindre de ansvarliges undersøgelse, forebyggelse og afhjælpning af en miljøskade med den virkning, at miljøministeren ikke kan påbyde den ansvarlige de nødvendige foranstaltninger efter denne lov. I langt de fleste tilfælde må det dog forventes, at en grundejer frivilligt vil medvirke til, at en miljøskade forebygges eller afhjælpes, således at miljøproblemet på ejendommen bliver løst.

Modsætter grundejeren eller en anden rådighedshaver sig, at den ansvarlige iværksætter påbudte foranstaltninger, kan grundejeren eller anden rådighedshaver straffes efter bestemmelsen i lovforslagets § 57, stk. 1, nr. 1.

Til stk. 3 og 4

Det følger af bestemmelserne, at i det omfang den ansvarlige, jf. lovforslagets § 12, ikke betaler erstatning for skader, der er forvoldt ved gennemførelse af undersøgelser eller forebyggende eller afhjælpende foranstaltninger, eller fordi der ikke kan opnås enighed om erstatningen, eller fordi der rent faktisk ikke betales, kan erstatningskravet umiddelbart gøres gældende overfor miljøministeren. Ejeren eller brugeren af ejendommen kan gøre erstatningskravet gældende overfor ministeren fra det tidspunkt, hvor skadevolderen tilkendegiver uenighed om erstatningen eller ikke betaler indenfor en rimelig frist, fastsat i påkrav fra ejeren eller brugeren.

Efter forslaget § 3 indtræder miljøministeren i skadelidtes erstatningskrav mod skadevolder.

Miljøministeriet finder det rimeligt, at ejendommens ejere eller brugere her – som efter den gældende jordforureningslov - får samme retsstilling med hensyn til erstatningskrav for skader, uanset om det er miljøministeren eller den ansvarlige, der udfører foranstaltninger efter loven. Derfor er det også her fundet rimeligt, at ministeren skal holde ejere og brugere skadesløse i tilfælde, hvor det viser sig problematisk at opnå erstatning fra den ansvarlige.

Af bestemmelsen i stk. 4 fremgår, at miljøministeren i mangel af enighed om erstatningsfastsættelsen efter stk. 3 skal indbringe dette spørgsmål for taksationsmyndighederne. Miljøministeren skal i så fald udføre de opgaver, der er tillagt vejbestyrelsen i henhold til lov om offentlige veje.